

«ЩО СПРИЯЄ НЕДОБРОЧЕСНОСТІ?»

В університетському житті існує чимало обставин, що не є явною проблемою самі собою, однак можуть призвести до недоброчесних дій. Якщо ми хочемо формувати належну академічну культуру, слід по можливості зменшувати вплив таких факторів.

Поговорімо, отже, про типові для різних університетів ситуації, поширені правила, вимоги й практики, наслідком яких є підвищення імовірності порушень академічної доброчесності. Система забезпечення якості освіти університету має враховувати ці фактори, передбачати і втілювати заходи з мінімізації їхнього впливу.

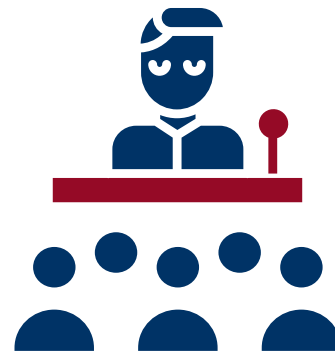
КООРДИНАТИ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ

Одним із факторів, що сприяють недоброчесному навчанню, є прийом до ЗВО осіб, попередня підготовка яких є значно гіршою за мінімальний рівень вимог вищої школи. Такі студенти вимушено вдаватимуться до порушень доброчесності, аби впоратися із вимогами освітньої програми. Або ж викладачі спрощуватимуть вимоги до таких студентів, що фактично означатиме зниження якості освіти, спричинене свідомим рішенням викладача. Те саме стосується іноземних студентів, якщо вони недостатньо володіють мовою навчання. Сьогодні українські університети не мають інструментів, що дозволили би таким особам після зарахування на навчання «підтягнути» знання до рівня, потрібного для ефективного здобуття вищої освіти (наприклад, під час «нульового» року навчання або шляхом вивчення додаткових базових дисциплін).

Якщо першокурсникам від початку не роз'яснювати правила чесного навчання (зокрема, в курсі з основ академічного письма), то при виконанні різноманітних завдань вони ймовірно вдаватимуться до недоброчесних кроків, знайомих їм із середньої школи.

Для підготовки курсової роботи студентам слід планувати час з розрахунку мінімум 3 години на 1 сторінку тексту. Для 25-сторінкової роботи це становить 75 годин (2,5 кредити ЄКТС), що мають бути передбачені освітньою програмою/навчальним планом*. Коли у студента цей час відсутній, більш швидка підготовка курсової негативно позначатиметься на її якості, отже, на набутті компетентностей, що їх покликано розвивати виконання цього завдання. Те саме стосується й підготовки кваліфікаційної (дипломної) роботи.

Коли курсова чи дипломна робота не перевіряється на відсутність ознак плагіату через те, що цього не вимагає університетська політика чи університет не забезпечує викладачам легального доступу до «антиплагіатного» програмного забезпечення із виявлення текстових збігів*, то ця ситуація є прогалиною внутрішньої системи забезпечення якості освіти. Перевіркою слід охопити різні види академічного доробку студентів, надавши викладачам ресурси для цього.



Студентів, які того прагнуть, потрібно залучати до дослідницької діяльності понад освітню програму. Але ця можливість не має бути обов'язковою вимогою до кожного студента, інакше вона стане стежиною до недоброчесності, участі у фіктивних «конференціях», неякісної підготовки тез. Адже хоча серед завдань бакалаврських і магістерських програм є мета «доторкнутися» до досліджень та ознайомитися із основними науковими методами, однак немає мети одержати нове наукове знання чи створити повноцінну наукову публікацію. Тому, зокрема, вимога обов'язково апробувати дипломну роботу на конференції чи шляхом підготовки публікації зазвичай некоректна. Сам факт публікації фрагмента результатів певного дослідження, особливо в умовах широкої доступності послуг з публікації статей чи тез будь-якої якості, не є валідним способом оцінювання якості цього дослідження.

«В ідеалі усі роботи, що виконуються в університеті, мають проходити перевірку на наявність ознак академічного плагіату».

— з рекомендацій НАЗЯВО^[1]

РИЗИКИ В УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПОЛІТИКАХ І ПРАКТИКАХ

Чимало можливостей для недоброчесних дій закладено у формальних правилах і неформальних традиціях, якими живе університет. Наведемо декілька ілюстрацій.

Так, жорстка регламентація типів завдань, що їх викладач має застосовувати під час поточного та підсумкового оцінювання студентів (наприклад, якщо іспит проводиться дистанційно, то він має складатися виключно з тестових питань) — обмежує академічну свободу викладача, в окремих випадках не дозволяє здійснювати неупереджене оцінювання результатів навчання.

Відповіді на суто теоретичні, недискусійні питання на іспиті напевно буде списано.

Критерій перевірки студентських робіт на ознаки плагіату: «допускається до 40% текстових збігів» — є некоректним формулюванням і підміною понять. Напевно, мається на увазі, що загальний обсяг належним чином оформлених цитат у сумі з назвами цитованих джерел не має перевищувати 40% обсягу тексту. Проте без подібного уточнення вказану вимогу можна тлумачити як допустимість будь-яких текстових збігів, зокрема тих, що становлять академічний плагіат. Насправді плагіату в тексті не повинно бути взагалі.

«Перевірці на ознаки академічного плагіату підлягає 40% магістерських дипломних робіт, відібраних випадковим чином»: подібне правило є недоброчесним і несправедливим, адже воно передбачає, що комусь «пощастить» уникнути такої перевірки, а комусь — ні. Цей підхід виглядає так само, як «викладач перевіряє 40% письмових екзаменаційних робіт, оцінки іншим студентам ставить навмання».

Завчасно не розроблені й не прописані в документах університету процедури (процедури ad hoc) розгляду повідомлень про імовірні порушення академічної доброчесності, визначення та застосування санкцій — чинник, що зменшує кількість офіційних звернень про порушення* та ускладнює їх справедливий і прозорий розгляд.

«Процедури ad hoc не дають університетам змоги належним чином реагувати на повідомлення про академічний обман. Конкретні, розроблені заздалегідь процедури допоможуть зменшити ризики для всіх, кого стосується [певний випадок недоброчесності]».

Комісія Чиказького університету, 1985 р.^[2]

Інші порушення академічної доброчесності, окрім академічного плагіату, в університетській практиці часто ігноруються*.

Якщо в університеті проводиться рейтингування викладачів, то можна очікувати, що деяка частина включених до рейтингу показників легше піддається «накрутці». Такі показники є зоною ризику щодо надання викладачем неправдивої інформації про результати своєї діяльності, що становитиме академічний обман.

Аби політика академічної доброчесності була більш дієвою, під час її розробки слід вивчати і брати до уваги українські та міжнародні дослідження з відповідних питань.

Не забуваймо і про типову ситуацію, коли заходи з реалізації політики академічної доброчесності в документах університету прописано належним чином, однак вони не виконуються, закріплена на папері політика не стає повсякденною практикою. Ключовим важелем впливу на цю проблему мають бути наполегливі й тривалі в часі зусилля керівництва закладу освіти*.

ВИМОГИ БЕЗ РЕСУРСІВ

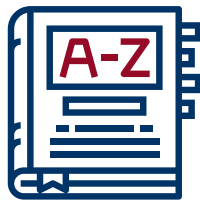
У попередньому випуску бюлетеня ми вже говорили, що не підкріплена ресурсами на проведення досліджень вимога до викладачів публікувати наукові статті у журналах, що індексуються системами Web of Science і Scopus, призводить до публікацій у «хижацьких» журналах, які не надто прискіпливо ставляться до якості змісту того, що вони друкують. Та є й інші вимоги до діяльності викладачів, виконання яких потребує адміністративних, управлінських, фінансових, часових ресурсів, без яких результати реалізації цих вимог будуть далекими від очікувань.



Відсутність видатків на підвищення кваліфікації власних працівників у бюджеті університету означає обмежену можливість впливу закладу освіти на тематику, зміст та якість формалізованих заходів з підвищення кваліфікації викладачів, в яких необхідно брати участь не рідше ніж раз на п'ять років. За браком ресурсів вимога проходити міжнародне стажування часто реалізується у форматі дистанційних курсів за участі іноземних професорів, де нагоди безпосередньо зануритися на певний час в академічну атмосферу іншої країни вельми обмежені.

Іншим типовим ризиком недоброчесності й появи плагіату, що постає внаслідок нестачі ресурсів, є підготовка підручників і навчальних посібників, коли на цю роботу немає достатнього фінансування і часу. Ризик посилюється, коли готується підручник з дисципліни, з якої автори з інших університетів вже підготували кілька десят різних видань, кожне з яких надруковане малим накладом у кількості примірників. Особлива прикрийсть тут в тому, що підручник гарантовано знайде своїх читачів в особі студентів, які матимуть наочний приклад того, як «можна» (?) готувати навчальну літературу.

Маємо розуміти, що ресурси, необхідні для доброчесного викладання і навчання — це не лише про фінансування й оплату університетом доступу до антиплагіатної програми. Не менш важливими ресурсами є «підтримка студента викладачем», «підтримка викладача колегами», «сприяння керівництва університету», «навчання з питань академічної доброчесності», «доступ до якісних навчальних і наукових публікацій, що правлять за зразок для власних розвідок», «мережа професійних контактів», «вільний час» тощо. Залучаймо ці ресурси до роботи!



Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Рекомендації для закладів вищої освіти щодо розробки та впровадження університетської системи забезпечення академічної доброчесності, с. 18. Затверджено Рішенням НАЗЯВО від 29.10.2019 р. Протокол № 11. URL: <https://tinyurl.com/j7hvx9zh>
2. Procedures for Investigating Academic Fraud. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK236197/>

В оформленні бюлетеня використано іконки conference by Kiran Shastry, resource by Ahmad Roaayala, dictionary by Smalllike, одержані на сервісі The Noun Project.

* Зірочкою позначена інформація, що також була наведена у попередніх випусках цього бюлетеня.

АНГЛО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИЧОК

Academic dishonesty — академічна нечесність.

Academic excellence — академічна досконалість.

Academic fraud — академічний обман.

Academic integrity — академічна доброчесність/цілісність/достовірність.

Academic misconduct, academic integrity violation — порушення академічної доброчесності.

Assignment outsourcing — *див.* contract cheating.

Authentic assessment — оцінювання за завданнями, наближеними до реального життя.

Biased assessment — упереджене оцінювання.

Bribery — хабарництво.

Cheating — списування; обман.

Coercive authorship — примусове співавторство (тиск з метою включити до числа співавторів сторонню особу).

Collusion — недозволена співпраця над виконанням завдання.

Conflict of interest — конфлікт інтересів.

Contract cheating — аутсорсинг завдань, контрактний плагіат, підготовка академічних робіт на замовлення.

Copyright violation — порушення авторського права.

Disruptive behaviour — неналежна поведінка.

Exam proctoring — контроль за дотриманням доброчесності під час складання іспиту.

Fabrication — фабрикація.

Falsification — фальсифікація.

Forgery — підробка документів.

Ghostwriting, ghost authorship — тіньове/примарне авторство.

Misallocation of credit — нечесне приписування авторства; помилкове оцінювання.

Misrepresentation — введення в оману.

Plagiarism — (академічний) плагіат.

Predatory/fraudulent scholarly journal — хижацький науковий журнал.

Self-plagiarism — самоплагіат.

Unbiased assessment — неупереджене/справедливе оцінювання.

Undeserved authorship — незаслужене авторство.

- РОЗДРУКУЙТЕ ЦЕЙ БЮЛЕТЕНЬ НА ВЕЛИКОМУ ПАПЕРІ — МАТИМЕТЕ ФАЙНИЙ ПОСТЕР •

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SKERTIC.IN.UA



ЦЯ ПУБЛІКАЦІЯ ПОШИРЮЄТЬСЯ НА УМОВАХ ЛІЦЕНЗІЇ CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)